

Sygn. akt II Ca 441/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)
Sędziowie	SSO Arkadiusz Lisiecki SSO Dariusz Mizera
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...) z/s w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 21 lutego 2013 roku, sygn. akt I C 328/12

oddala apelację i nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą na rzecz pozwanego.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 441/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu sprawy z powództwa W. S. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L. o zapłatę

1. oddalił powództwo;
2. nakazał ściągnąć od powoda W. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.954,60 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;
3. zasądza od powoda W. S. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w L. Oddział (...) kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Powód jest właścicielem nieruchomości położonej we wsi K. gmina S., pow. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów nr działek : 306 i 319 o pow. 4,08 ha od listopada 1982 roku. Dla nieruchomości jest prowadzona księga wieczysta Kw (...). Wcześniej właścicielami tych działek byli rodzice powoda J. S. (1) i J. S. (2). W chwili przekazania nieruchomości powodowi przez ojca sporna linia energetyczna z urządzeniami już była posadowiona na tych działkach.

Nad w/w nieruchomością powoda przebiega napowietrzna linia energetyczna wysokiego napięcia - 15 Kv, S. - Ł. zasilająca stację K., wybudowana w październiku 1967 roku stanowiąca własność strony pozwanej. Znajdują się tam dwa słupy. Jeden na podwórku, drugi na działce uprawianej rolniczo. Na działce nr (...) powód ma siedlisko. Stoi tam dom, obora i stodoła. Linia energetyczna biegnie skosem przez środek podwórka, po przekątnej w odległości 5 metrów od budynku. Na działce nr (...) nie ma budynków.

Powód pismem z dnia 11.08.2011 roku zwrócił się do pozwanego o wypłatę odszkodowania. Pismem z dnia 26.09.2011 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania powodowi.

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 7 października 2011 roku wezwał pozwanego do uiszczenia odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości należącej do powoda za okres 10 lat wstecz od doręczenia wezwania w kwocie 15.000 złotych oraz odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości w kwocie 10.000 złotych. Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. Oddział (...) w Ł. Rejon Energetyczny P. pismem z dnia 02.01.2012 roku odmówiła wypłaty odszkodowania.

Urządzenia elektroenergetyczne na działce powoda wybudowane zostały w 1967 r. w ramach powszechnej elektryfikacji wsi, na podstawie prawomocnej decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w P. o lokalizacji szczegółowej inwestycji z dnia 19 października 1966 roku oraz zgodnie z zatwierdzonym projektem technicznym. W dniu 10.10.1967 roku Zakłady (...) „ Zakład (...) - Województwo „, dokonana! ostatecznego odbioru technicznego spornej linii energetycznej i linia została oddana do eksploatacji. W Komitecie elektryfikacyjnym był poprzednik prawny powoda J. S. (1).

Poprzednik prawny pozwanego był podmiotem działającym w formie przedsiębiorstwa państwowego i jednocześnie wykonywał zarząd operatywny na rzecz Skarbu Państwa nad majątkiem państwowym. Zgodnie z par. 18 Zarządzenia Ministra Górnictwa z 24.08.1964 r. ustalono, iż przyłącza i odcinki sieci bez względu na to czyim kosztem wykonane stanowią własność Państwa i przechodzą w zarząd i użytkowanie zarządzającego wspólną siecią.

Zarządzeniem nr 16 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 roku zmieniono nazwę „ Zakład (...) - Województwo" na Zakład (...).

Zarządzeniem nr 14/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16.01.1989 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...)w Ł.utworzone zostało z dniem 1 stycznia 1989 roku przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...)w Ł.i powstało ono w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: (...)w W.na bazie zakładu Zakład (...)w Ł.. Wymienionemu przedsiębiorstwu przydzielone zostały składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...)O.Energetyczny w W."

Natomiast z dniem 12.07.1993 r. nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w Ł. w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł., na której rzecz jednocześnie nastąpiło przeniesienie składników mienia przedsiębiorstwa państwowego.

Po kolejnych przekształceniach w dniu 31.08.2010 r. opisany majątek w wyniku przejęcia objęła (...) S.A. w Ł.. Pozwany jest następcą prawnym wskazanych wyżej podmiotów.

Zabiegi eksploatacyjne w postaci oględzin przedmiotowej linii energetycznej są wykonywane systematycznie, co 5 lat. Pozwany cały czas korzysta z tej linii, konserwuje i remontuje ją. Ostatnie oględziny miały miejsce w lutym 2012 roku. Oględziny polegają na wzrokowym sprawdzeniu stanu technicznego linii. W zależności od wyniku oględzin są podejmowane następne zabiegi eksploatacyjne - usuwa się usterki wykryte podczas oględzin. W 2012 roku na tym

odcinku były wykonywane prace doraźne tj.: wymiana poprzecznika na słupie, jednak miało to miejsce poza działką powoda. Nie zdarzyła się sytuacja, żeby powód bądź jego poprzecznik prawny, nie pozwolił wejść na nieruchomości, kiedy była taka potrzeba. J. S. (1) - ojciec powoda był w Komitecie elektryfikacyjnym tej inwestycji.

Linia 15 Kv, może znajdować się od budynku mieszkalnego w odległości 1,5 m w skrajnej części budynku lub 2,5 metra w zależności od konstrukcji budynku. Jeśli dom ma dość płaski dach, balkony, balustrady, to musi to być 2,5 metra. Chodzi tutaj o położenie przewodu, słup nie ma tu żadnego znaczenia, ponieważ jest posadowiony dalej niż 2,5 metra od budynku.

Nieruchomość będąca przedmiotem wyceny składa się z dwóch części o odmiennych możliwościach użytkowych. Każda z tych grup została odrębnie wyceniona. Zgodnie ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy S. zatwierdzonego Uchwałą Rady Gminy w S. nr (...) z dnia 31 marca 2006 roku docelowo określono przeznaczenie przedmiotowych gruntów jako tereny rolne oraz tereny dolesień. Część działki (...) - to grunty rolne, natomiast pozostała część działki (...) to działka zalesiona. Działki nr (...) i część 306 - mają wartość 23.982 złotych, natomiast pozostała część działki (...) - ma wartość 56.405 złotych. Łącznie ich wartość wynosi 80.387 złotych. Długość linii przebiegającej przez działki należące do powoda wynosi ok. 130 metrów, szerokość strefy ochronnej dla linii elektroenergetycznej 15 Kv wynosi 7 metrów. Mając powyższe na uwadze przyjęto, że wielkość strefy ochronnej wynosi 910 m².

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez pozwanego z części nieruchomości, dla pasa położonego wzdłuż linii elektroenergetycznej o pow. 0,091 ha w okresie od 3 lutego 2002 roku do 3 lutego 2012 roku wynosi 711 złotych.

Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom powoda w tej części, w której twierdzi, że linia energetyczna miała przebiegać bliżej drzew, które miały być usunięte przez poprzecznika prawnego pozwanego, ale zakład energetyczny nie usunął tych drzew, tylko postawił linię energetyczną bliżej domu, że jest posadowiona niezgodnie z projektem, ponieważ strona powodowa w żaden sposób takiego faktu nie udowodniła, nie zgłosiła na tę okoliczność ani jednego wniosku dowodowego a poza tym zeznania powoda w tej części są sprzeczne z zeznaniami świadka K. O. (1), który stwierdził, że sporna linia energetyczna została wybudowana zgodnie z dokumentacją z projektem.

Sąd też nie dał wiary powodowi, że jego ojciec J. S. (1) nie był w Komitecie elektryfikacyjnym, bowiem strona powodowa tego nie udowodniła a z protokołu z zebrania w sprawie elektryfikacji wsi (k. 41) wynika, że był. J. S. (1) - poprzecznik prawny powoda jest wymieniony w wykazie właścicieli objętych powszechną elektryfikacją w 1967 roku (k. 42).

Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego rzeczoznawcy na te same okoliczności na które opinię sporządziła biegła A. J., ponieważ pełnomocnik powoda nie sformułował konkretnych zarzutów dla których opinia już sporządzona mogłaby być zakwestionowana, samo kwestionowanie niekorzystnej dla strony opinii nie jest wystarczające do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Ponadto opinia biegłej A. J. jest pełna, jasna, logiczna a wnioski szczegółowo uzasadnione.

Sąd Rejonowy powództwo oddalił jako niezasadne oraz zważył, iż zgodnie z treścią przepisu art. 140 kc w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy rozporządzać rzeczą.

Stosownie zaś do treści przepisu art. 143 kc w granicach określonych przez społeczno -gospodarcze przeznaczenie gruntu własność gruntu rozciąga się na przestrzeń nad i pod jego powierzchnią.

Prawo własności jako najszersze i najpełniejsze ze wszystkich praw rzeczowych ma zapewnić właścicielowi dopuszczalną w danych warunkach pełnię władzy względem rzeczy.

W przedmiotowej sprawie powód domaga się zasądzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z będącej jego własnością nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu.

Podstawą prawną roszczenia właściciela o wynagrodzenie za korzystanie ze stanowiącej jego własność rzeczy bez podstawy, a skierowane przeciwko posiadaczowi służebności stanowią przepisy art. 230 kc w związku z art. 225 kc w związku z art. 224§2 kc (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2005 roku III CZP 29/05, Lex nr 150121; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 14 listopada 2003 roku, VCK 419/02, OSP 2005/5/46; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 03 grudnia 2004 roku, IV CZP 347/04, OSP 2005/12/147).

W pierwszej więc kolejności należy rozważyć zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu, bowiem legalne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda przesądza o bezzasadności wynagrodzenia za bezumowne korzystanie na podstawie art. 224 § 2 i art. 225 kc oraz innych wymienionych wspólnie z nimi przepisami. Mogą one mieć zastosowanie jedynie wtedy, gdy posiadaczowi nie przysługuje skuteczny względem właściciela tytuł prawny do korzystania z rzeczy, co łączy się z bezprawnością.

Zgodnie z treścią artykułu 3054 k.c. do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych. Natomiast artykuł 292 k.c. mówi, że służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio.

Powód nie kwestionował faktu, że w dniu 10.10.1967 roku Zakłady (...) „ Zakład (...) - Województwo „ dokonał ostatecznego odbioru technicznego spornej linii energetycznej, że linia została oddana do eksploatacji dnia 10.10.1967 roku i od tego czasu obecnie pozwany a wcześniej jego poprzednicy prawni korzystali z nieruchomości powoda. Wykonywali zabiegi eksploatacyjne w postaci oględzin przedmiotowej linii energetycznej, które są wykonywane systematycznie, co 5 lat. Pozwany cały czas korzysta z tej linii, konserwuje i remontuje ją. Ostatnie oględziny miały miejsce w lutym 2012 roku. Oględziny polegają na wzrokowym sprawdzeniu stanu technicznego linii. W zależności od wyniku oględzin są podejmowane następne zabiegi eksploatacyjne - usuwa się usterki wykryte podczas oględzin. W 2012 roku na tym odcinku były wykonywane prace doraźne tj.: wymiana poprzecznika na słupie, jednak miało to miejsce poza działką powoda. Nie zdarzyła się sytuacja, żeby powód bądź jego poprzednik prawny, nie pozwolił wejść na nieruchomość, kiedy była taka potrzeba.

Bezspornym jest również, że poprzednicy prawni pozwanego działający w formie przedsiębiorstw państwowych pod nazwą Zakłady (...) a następnie Zakład (...) wykonywały zarząd na rzecz Skarbu Państwa nad majątkiem państwowym a zgodnie z zarządzeniem Ministra Górnictwa z 24 sierpnia 1964 r. ustalono, iż przyłącza i odcinki sieci bez względu na to czyim kosztem wykonane stanowiły własność Państwa i przechodziły w zarząd i użytkowanie zarządzającego wspólną siecią. W świetle powyższych okoliczności oraz treści art. 128 § 1 d.k.c, zgodnie, z którym socjalistyczna własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługiwała niepodzielnie Państwu, oczywistym jest, że właścicielem przedmiotowych linii przesyłowych i zarazem posiadaczem służebności był Skarb Państwa (Państwo).

Posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe urządzeń energetycznych oraz cudzej nieruchomości, na której zostały posadowione, jest posiadaniem w rozumieniu art. 352 k.c. i może prowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 w zw. z art. 172 k.c.) (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r. w sprawie V CSK 502/10 opub. LEX). Objęcie w posiadanie nieruchomości powoda przez Skarb Państwa reprezentowany przez przedsiębiorstwo państwowe, w celu budowy a następnie konserwacji linii energetycznej, nastąpiło nie w ramach władczych uprawnień państwa lecz w celu wykonania państwowych zadań gospodarczych. Dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej oraz budowa i konserwacja urządzeń do tego służących, stanowiło bowiem wykonywanie zadań gospodarczych państwa, było więc działaniem w ramach dominium, a nie w ramach imperium. Skarb Państwa może być zatem uznany za posiadacza tych urządzeń oraz nieruchomości, na których się znajdują, w zakresie odpowiadającym służebności przesyłowej (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. I CSK 171/08, OSNC 2010/1/15).

Obowiązujący do dnia 31 stycznia 1989 r. art. 128 k.c. wyrażający zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, uniemożliwiał państwowym osobom prawnym, sprawującym zarząd mieniem państwowym, nabycie jakichkolwiek praw do tego mienia, a zatem w okresie obowiązywania tego przepisu Skarb Państwa, a nie przedsiębiorstwo państwowe, był posiadaczem urządzeń przesyłowych i cudzej nieruchomości, na której je posadowiono i tylko on, a nie przedsiębiorstwo państwowe, mógł nabyć przez zasiedzenie służebność gruntową przesyłu.

W okresie przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu cywilnego (ustawa z dnia 31 stycznia 1989 r., Dz. U. Nr 3, poz. 1), znoszącej zasadę tzw. jednolitej własności państwowej, czyli przed dniem 1 lutego 1989 r., państwowe osoby prawne (tym przedsiębiorstwa państwowe) wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości wprawdzie we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa, jako jedynego dysponenta własności państwowej. Dlatego też skutki prawne związane z posiadaniem samoistnym w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe nieruchomości mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz tego przedsiębiorstwa (por. uzasadnienie do Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie IV CSK 291/09).

W analizowanej sprawie Skarb Państwa posiadał jako samoistny posiadacz sporną służebność od dnia 10.10.1967 roku. Zgodnie z art. 172 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.1990 roku posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). A zgodnie z § 2 art. 172 k.c. po upływie lat dwudziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. A więc Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie z dniem 10.10.1987 roku służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu polegającą na prawie korzystania z nieruchomości powoda w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania urządzeń, a więc możliwość wejścia przez przedsiębiorcę, któremu przysługuje służebność (a w praktyce jego pracownikom, podwykonawcom), na grunt powoda obciążony służebnością oraz jego zajęcia w trakcie budowy w zakresie niezbędnym do realizacji inwestycji, w celu posadowienia tam urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c. podejmowania czynności niezbędnych do utrzymania, konserwacji, remontu, modernizacji, dozoru czy usunięcia awarii urządzeń przesyłowych. Na treść służebności przesyłu składa się również obowiązek właściciela nieruchomości obciążonej znoszenia istnienia cudzych urządzeń na gruncie, w tym znoszenia podejmowanych przez przedsiębiorcę czynności w celu ich posadowienia, a następnie ich utrzymania, konserwacji, remontu, dozoru. Należące do istoty tego ograniczenia obowiązki ciążyą na każdorazowym właścicielu nieruchomości.

Jak już wcześniej podniesiono pozwany jest następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego wykonującego sporną linię energetyczną a więc też nabył wszystkie prawa, które mu przysługiwały. Skarb Państwa był właścicielem nanieśń, urządzeń i praw w tym służebności gruntowych, które następnie po przekształceniach są własnością pozwanego.

Ponieważ pozwany ma tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powoda to legalne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda przesądza o bezzasadności wynagrodzenia za bezumowne korzystanie na podstawie art. 230 kc w związku z art. 224 § 2 kc i art. 225 kc, dlatego też Sąd powództwo w tym zakresie oddalił. Mogą one mieć zastosowanie jedynie wtedy, gdy posiadaczowi nie przysługuje skuteczny względem właściciela tytuł prawny do korzystania z rzeczy, co łączy się z bezprawnością.

Jeśli chodzi o żądanie odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości to w judykaturze jednolicie przyjęto, że art. 225 i 224 § 1 w związku z art. 352 § 2 i art. 230 k.c. mogą mieć odpowiednie zastosowanie do rozliczeń między właścicielem a posiadaczem służebności, a więc także służebności przesyłu. Jednym z roszczeń właściciela przewidzianych w art. 224 § 2 i art. 225 k.c. jest roszczenie o naprawienie szkody za pogorszenie rzeczy. Istnieje ono wtedy, gdy działania lub zaniechania posiadacza prowadzą do obniżenia wartości użytkowej lub ekonomicznej rzeczy wtedy, gdy tego rodzaju "obniżka" ma charakter trwały i nieodwracalny. Nie można natomiast ocenić trwałości "pogorszenia", gdy właścicielowi przysługuje roszczenie negatoryjne i może on doprowadzić do przywrócenia stanu zgodnego z prawem. Z tego względu, dopóki przysługuje mu to roszczenie, dopóty nie może żądać pieniężnego naprawienia szkody w postaci obniżenia wartości nieruchomości na skutek posadowienia i eksploatacji na nieruchomości urządzeń elektroenergetycznych. Jego utrata wiąże się z reguły z uzyskaniem przez przedsiębiorstwo

energetyczne tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości (umownego, administracyjnego, sądowego), a to jest z kolei związane z obowiązkiem zapłaty właścicielowi odpowiedniego ekwiwalentu, co także wyklucza odszkodowanie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 września 1988 r., III CZP 76/88, OSNCP 1989, nr 11, poz. 182, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II CSK 681/10 opubl. LEX).

Mając powyższe rozważania i ustalenia na uwadze oraz fakt, że pozwany ma tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powoda W. S., że powód nabył nieruchomość już obciążoną służebnością gruntową w chwili nabycia, Sąd oddalił również żądanie odszkodowania w kwocie 2000zł jako niezasadne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Powód przegrał sprawę w związku z czym jest zobowiązany ponieść koszty procesu w całości, dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1217zł tytułem zwrotu kosztów procesu na którą to kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1200 złotych wyliczone w oparciu o przepisy § 2 ustęp 1 w związku z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Wydatki wchodzą, obok opłat, w skład kosztów sądowych i są związane z finansowaniem czynności niezbędnych do przeprowadzenia postępowania sądowego. Wydatki wymagają natychmiastowego sfinansowania, gdyż od tej operacji uzależniony jest normalny tok oraz efekt postępowania. W sprawie zostały poniesione wydatki na wynagrodzenie biegłego, z opinii którego dopuszczono dowód na wniosek powoda, w kwocie 3454,60zł a zaliczka została uiszczona przez powoda w kwocie 1500zł, w związku z czym kwota 1954,60zł została pokryta tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Zgodnie z treścią art. 83 ust 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

Mając powyższe na uwadze Sąd nakazał ściągnąć od powoda W. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1954,60zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na podstawie art. 83 ust 2 w zw. z art.113 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

- naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 kpc przez błędną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, w następstwie błędne przyjęcie, że:

Skarb Państwa korzystał do 10.10.1987 r. w dobrej wierze przez dwadzieścia lat służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu na nieruchomości powoda w sposób prowadzący do jej zasiedzenia,

linia energetyczna co do której podniesiono zarzut zasiedzenia jest usadowiona w miejscu wskazywanym przez pozwanego,

- naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 kpc przez błędną ocenę dowodu z opinii biegłego d/s wyceny nieruchomości, błędne uznanie tej opinii za pełnowartościowy, jasny materiał dowodowy na okoliczność wartości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości i oddalenie wniosku pełnomocnika o powołanie innego biegłego w celu ponownej wyceny,

- naruszenie prawa materialnego art. 352 § 1 kc w zw. z art. 172 kc przez błędne stwierdzenie, że zarząd urządzeniem przesyłowym przez przedsiębiorstwo państwowe może prowadzić do zasiedzenia służebności.

- naruszenie prawa materialnego art. 222 § 2 kc, 230 kc, art. 224 § 1 kc przez błędne stwierdzenie, że żądanie powoda zapłaty odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości na skutek usadowienia na niej linii jest bezzasadne ze względu na istniejące roszczenie negatoryjne.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, zwolnienie powoda od ponoszenia kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest nieuzasadniona a podniesione w niej zarzuty obraży prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc oraz prawa materialnego tj. art. 352 § 1 kc w związku z art. 172 kc i art. 222 § 2 kc, art. 230 kc w związku z art. 224 § 1 kc są chybione i nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy został poddany rzetelnej i gruntowej ocenie zgodnie z regułami, o których mowa w art. 233 § 1 kpc. Na jego podstawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń, które uprawniały do przyjęcia, iż w realiach rozpoznawanej sprawy roszczenia objęte pozwem nie znajdują podstaw prawnych.

Sąd I instancji trafnie ustalił, że pozwany skutecznie zgłosił zarzut zasiedzenia spornej nieruchomości. Twierdzenia przeciwne zawarte w apelacji są gołosłowne i stanowią bezskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Nie ma racji autor apelacji, że strona przeciwna nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, od kiedy i w jakim charakterze korzystał z linii energetycznej posadowionej na gruncie powoda.

Przeczy temu obszerny materiał dowodowy w postaci dokumentacji dotyczącej szczegółowej lokalizacji, odbioru technicznego (por. k.44, k.43-43 v, k. 41, k.42, k. 45) oraz dowodów z zeznań świadków: M. F. (por. k.68) i K. O. (por. k.69).

Fakt wybudowania linii energetycznej przez poprzednika prawnego pozwanego w 1967r. nie był kwestionowany.

Wbrew zarzutom skarżącego wykazane zostało również posiadanie przez pozwane przedsiębiorstwo oraz jego poprzedników prawnych urządzeń linii energetycznej w ramach służebności przesyłu. Po ostatecznym odbiorze co miało miejsce 10 października 1967 roku sporna L. została oddana do eksploatacji. Po tej dacie tak poprzednicy prawni jak też sam pozwany podejmowali systematyczne zabiegi eksploatacyjne w postaci oględzin przedmiotowej linii, konserwacji i remontu. Przeglądy linii wykonywane były według planu - systematycznie, co 5 lat. Stwierdzone usterki były usuwane na bieżąco.

Powyższe odpiera zarzut, że po stronie przedsiębiorstwa energetycznego brak było przejawów jakiegokolwiek posiadania.

Skarżący w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nie zaoferował żadnego dowodu, który ustalenia te by podważył (art. 6 kc).

Powyższe względy słusznie skłoniły Sąd I instancji do przyjęcia, iż Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie służebności przesyłu, trafnie jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazując przepis art. 292 kc w związku z art. 172 kc.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest sporządzone zgodnie a wymogami art. 328 § 2 kpc.

Dokonując wykładni w/w przepisów zostało przytoczone stanowisku judykatury wypracowane w tym zakresie.

Przedstawione okoliczności - jak trafnie podniósł Sąd Rejonowy - doprowadziły do pierwotnego uzyskania przez Skarb Państwa służebności przesyłu i to jeszcze pod rządem pierwotnego brzmienia art. 172 kc. Legitymacja do dochodzenia z roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości upadła.

Na aprobatę zasługują także rozważania dotyczące zmniejszenia wartości spornego areálu.

Jest poza sporem, że nabywając nieodpłatnie gospodarstwo rolne wraz z działkami (...) były na nich posadowione urządzenia linii energetycznej.

Zatem już w tej dacie nabywca uzyskał grunt niepełnowartościowy, bo obciążony linią energetyczną. Z tego więc względu brak jest przekonujących racji, ażeby różnice w wartości kompensować odszkodowaniem.

Wbrew temu co zarzuca skarżący zbędnym było dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych, skoro wykazanie wielkości skali obniżenia wartości z przyczyn podanych wyżej było bezprzedmiotowe.

Z tych więc przyczyn i na podstawie art. 385 kpc wniesioną apelację należało oddalić.

Na oryginale właściwe podpisy